

Sygn. akt II Ca 275/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Paweł Hochman
Sędziowie	SSA w SO Arkadiusz Lisiecki (spr.) SSR del. Monika Cichocka
Protokolant	st. sekr. sąd. Beata Gosławska

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa W. D.

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zadośćuczynienie

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb.

z dnia 25 stycznia 2018 roku, sygn. akt I C 145/17

1. oddała apelację;

2. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powódki W. D. kwotę 450 (czteryście pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

SSO Paweł Hochman

SSA w SO Arkadiusz Lisiecki SSR Monika Cichocka

Sygn. akt II Ca 275/18

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki W. D. kwotę 13.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24.07.2016 roku do dnia zapłaty; natomiast rozstrzygnięcie w zakresie kosztów postępowania przedstawił do rozpoznania Referendarzowi Sądowemu po uprawomocnieniu się niniejszego orzeczenia przyjmując, iż powódka W. D. wygrała sprawę w całości.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

W dniu 12 lutego 2016 r. w godzinach porannych powódka W. D. idąc w P. chodnikiem łączącym ulicę (...) z ulicą (...), usytuowanym na wprost schodów wiodących do wejścia do (...) od strony północnej, nastąpiła na pękniętą płytę chodnikową, straciła równowagę, po czym drugą nogą zahaczyła o wystającą kolejną płytę chodnikową, na skutek czego przewróciła się na ten chodnik.

Powódka szła w kierunku ulicy (...). Tego dnia było słonecznie, chodnik nie był pokryty ani lodem ani śniegiem.

Nierówności chodnika nie były w tym miejscu oznakowane.

Powódka przechodziła wcześniej tym chodnikiem. Nie szła tamtędy pierwszy raz.

Z uwagi na ból lewej ręki powódka udała się tego samego dnia do (...) w P. przy ulicy (...). Powódka otrzymała stamtąd skierowanie do poradni specjalistycznej. A. O. – córka powódki zawiozła powódkę do (...) Szpitala (...)w P..

U powódki stwierdzono złamanie nasady dalszej kości promieniowej lewej.

Zastosowano leczenie w postaci unieruchomienia gipsowego. Powódka zażywała środki przeciwbólowe.

W dniu 11 marca 2016 r. powódce zdjęto unieruchomienie gipsowe

Leczenie powódki zakończyło się w dniu 31 marca 2016 r.

Zgodnie z opiniami biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii powódka doznała złamania nasady dalszej kości promieniowej lewej (wyrstek rylcowaty kości promieniowej z niewielkim przemieszczeniem grzbietowym).

Dolegliwości bólowe o znacznym nasileniu trwały do tygodnia, a o zmniejszającym się nasileniu do sześciu tygodni. W okresie unieruchomienia i wstępnego usprawniania (do ośmiu tygodni) powódka miała ograniczenia w wykonywaniu takich czynności jak: ubieranie i rozbieranie się, kąpiel i czynności higieniczne, sporządzanie posiłków, porządki domowe i zakupy.

Trwałym skutkiem przebytego złamania jest deformacja kostna wyrostka rylcowatego kości promieniowej oraz dolegliwości bólowe o charakterze powysiłkowym.

Wskutek zdarzenia z dnia 12 lutego 2016 r. powódka doznała uszczerbku na zdrowiu w wysokości 6 %.

Rokowania powódki na przyszłość związane ze skutkami przebytego złamania są dobre.

Uzyskano zrost kostny bez ograniczeń ruchomości nadgarstka lewego.

W dacie zdarzenia z dnia 12 lutego 2016 r. powódka była na emeryturze.

Gmina Miasto P. - zarządca chodnika łączącego ulicę (...)z ulicą (...), usytuowanego na wprost schodów wiodących do wejścia do (...) od strony północnej – w dacie zdarzenia z dnia 12 lutego 2016 r. miała zawartą umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z pozwanym Towarzystwem (...) z siedzibą w W..

Pismem z dnia 08 czerwca 2016 r. powódka zgłosiła szkodę Zarządowi Dróg i Utrzymania Miasta w P..

Zarząd Dróg i Utrzymania Miasta w P. przekazał zawiadomienie o szkodzie Urzędowi Miasta w P..

Urząd Miasta w P. przekazał zawiadomienie o szkodzie pozwanemu.

Pismem z dnia 23 czerwca 2016 r. pozwany potwierdził otrzymanie zawiadomienia o szkodzie.

Decyzją z dnia 20 lipca 2016 r. pozwany odmówił zaspokojenia roszczenia powódki.

Pozwany nie uwzględnił reklamacji powódki od decyzji z dnia 20 lipca 2016 r.

Mając tak poczynione ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo jest zasadne w całości.

Zdaniem Sądu Rejonowego w toku procesu wykazane zostało zawinione zaniechanie zarządcy drogi. Jednoznacznie wskazuje na to treść zeznań powódki, a także zeznań świadka W. S.. W miejscu, gdzie powódka przewróciła się, znajdowały się popękane, wystające płyty chodnikowe. Co znamienne, sam pozwany przyznał, że na chodniku, na którym doszło do wypadku, występowały nierówności płyt i chodnika.

W przekonaniu Sądu takie nierówności stwarzają zagrożenie dla zdrowia i życia poruszających się po chodniku pieszych. Sąd Rejonowy uznał, że bez znaczenia pozostaje w tym zakresie fakt, iż powódka przechodziła wcześniej tym chodnikiem. Brak jakichkolwiek podstaw, aby stwierdzić, że powódka nie zachowała należytej ostrożności idąc tym chodnikiem i przyczyniła się w jakikolwiek sposób do powstania szkody.

Sąd Rejonowy uznał, że spełnione zostały wszystkie przesłanki odpowiedzialności Gminy Miasta P. – zarządcy drogi – z art. 415 k.c., a tym samym odpowiedzialności akcesoryjnej pozwanego. W niniejszej sprawie powódka doznała bowiem szkody niemajątkowej na skutek zaniechania Gminy noszącego znamiona winy. Między szkodą a zaniechaniem zarządcy drogi zaistniał adekwatny związek przyczynowy.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę przez powódkę, Sąd Rejonowy miał na względzie przede wszystkim to, że u W. D. wskutek urazu odniesionego w dniu 12 lutego 2016 r. biegły sądowy stwierdził 6 % uszczerbku na zdrowiu w oparciu o przepisy Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu... (Dz. U. z 2013 r., poz. 954) na podstawie pozycji 122a według Tabeli. Ponadto Sąd miał na względzie stopień cierpień fizycznych powódki, fakt, iż potrzebowała pomocy osób trzecich, jak również okoliczność, że odczuwa ona powysiłkowe dolegliwości bólowe (jest to trwały skutek odniesionego urazu).

Między krzywdą powódki a zdarzeniem z dnia 12 lutego 2016 r. zachodzi związek przyczynowo skutkowy.

Z tych też względów Sąd Rejonowy – zgodnie z żądaniem pozwu - zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 13.000,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 lipca 2016 r. do dnia zapłaty.

Orzekając o odsetkach Sąd uwzględnił 30-dniowy termin od zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi.

Na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. rozstrzygnięcie w zakresie kosztów postępowania Sąd Rejonowy przedstawił do rozpoznania Referendarzowi Sądowemu po uprawomocnieniu się orzeczenia, przyjmując, że powódka wygrała sprawę w całości.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji wyroku.

Pełnomocnik pozwanego zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim w części - w zakresie pkt 1. wyroku, co do kwoty 3.900,00 zł. oraz w zakresie pkt 2. wyroku - orzeczenia o kosztach procesu.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisu postępowania:

a) art. 233 § 1 k.p.c. - poprzez błędną ocenę materiału dowodowego i nie wzięcie pod uwagę możliwości bezpiecznego przejścia po nierównej nawierzchni chodnika przez przeciętnie nawet sprawną osobę, która poruszając się pod chodniku zwraca uwagę na podłoże, po którym się porusza i jest w stanie ominąć nierówności w nawierzchni.

b) art. 328 § 1 k.p.c., poprzez bezzasadne pominięcie w uzasadnieniu wyroku istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności faktycznych dotyczących stanu technicznego chodnika w miejscu wypadku - nie wskazanie na rozmiar występujących w chodniku nierówności oraz na możliwość ich ominięcia przez zmianę toru ruchu po chodniku i wykonanie manewru ominięcia uszkodzonych płyt chodnikowych i przejścia po płytach nieuszkodzonych.

Obrazę prawa materialnego: art. 362 k.c. - poprzez bezzasadne uznanie, że powódka nie przyczyniła się do powstania szkody w sytuacji, gdy poruszała się drogą doskonale sobie znaną (w odległości 500 m. od miejsca wieloletniego zamieszkania), po chodniku drogi publicznej, składającym się między innymi z płyt uszkodzonych, ale ułożonych w taki sposób, że można było bezpiecznie przejść chodnikiem, po ominięciu płyt uszkodzonych.

W konkluzji wnosił o zmianę wyroku w pkt 1, poprzez zasądzenie w pkt 1. wyroku kwoty 9.100,00 zł. oraz o oddalenie powództwa w pozostałej części, jak również o orzeczenie o kosztach procesu za I instancję według zasady ich stosunkowego rozdzielenia, z uwzględnieniem zmiany pkt 1., oraz o zwrot kosztów postępowania za instancję odwoławczą.

Pełnomocnik powódki wnosił o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje: apelacja nie jest uzasadniona.

Zdaniem Sądu II instancji zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów postępowania tj. art. 233 § 1 k.p.c. nie jest zasadny. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych na podstawie całego zgromadzonego materiału dowodowego, który ocenił na podstawie wszechstronnego rozważenia wszystkich dowodów, zgodnie z zasadami logicznego rozumowania i w sposób odpowiadający zasadom doświadczenia życiowego. Brak zatem podstaw do zakwestionowania ustalonego stanu faktycznego.

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga zatem wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu.

W sprawie niniejszej niespornym jest, że powódka W. D. idąc chodnikiem łączącym ulicę(...)z ulicą (...), nastąpiła na pękniętą płytę chodnikową, straciła równowagę, po czym drugą nogą zahaczyła o wystającą kolejną płytę chodnikową, na skutek czego przewróciła się na ten chodnik, w wyniku czego doszło do powstania szkody.

Nie można obciążać powódki winą za powstanie szkody tylko i dlatego, że znany był jej stan techniczny chodnika. Trafnie podnosi pełnomocnik powódki w odpowiedzi na apelację, że powódka nie mogła być zobowiązana do poruszania się chodnikiem jedynie po nieuszkodzonych płytach chodnikowych. Obowiązkiem zarządcy m.in. chodników jest utrzymanie ich nawierzchni w taki sposób, aby nie powodowały one zagrożenia dla osób korzystających z ciągów pieszych. Nie można zaakceptować prezentowanego przez pozwanego stanowiska, że znany zły stan chodnika zarządcy w sytuacji kiedy nie zgłaszano zdarzeń szkodowych uzasadniał dopuszczenie go do użytkowania w takim stanie. Strona pozwana z remontem ciągu dla pieszych czekała, aż do dnia powstania niniejszej szkody.

Także nie można zaakceptować w świetle powyższego, że powódka przyczyniła się w 30% do powstania szkody. Skoro strona pozwana stosownie do treści art. 6 k.c. nie udowodniła przyczynienia się powódki do powstania szkody, to zarzut obrazę art. 362 k.c. nie jest zasadny.

W ocenie Sądu II instancji winę za wyrządzoną szkodę ponosi wyłącznie strona pozwana. Zarządca chodnika bowiem zobowiązany był do utrzymania go w stanie technicznym, nie zagrażającym osobom z niego korzystającym.

Niedopuszczalne jest, aby w nawierzchni chodnika znajdowały się ubytki, popękane i wystające płyty chodnikowe, które stanowią zagrożenia dla zdrowia osób z niego korzystających.

Nie można zaakceptować stanowiska pozwanego, że powódka zobowiązana była poruszać się po płytach chodnikowych nieuszkodzonych, koncentrując swą uwagę wyłącznie na obserwacji stanu chodnika dla pieszych.

Nie ma racji autor apelacji, kiedy zarzuca Sądowi I instancji, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie spełnia wymogów art. 328 § 1 k.p.c. Dzieje się tak dlatego, że Sąd meriti dokonał prawidłowo ustalenia stanu faktycznego w tym zgodnie ze stanem opisał uszkodzenia chodnika w miejscu, gdzie doszło do wypadku.

Skoro apelacja nie jest zasadna, dlatego i na podstawie art. 385 k.p.c Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

O kosztach procesu za instancję odwoławczą orzeczono stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu – art. 98 k.p.c.

SSO Paweł Hochman

SSA w SO Arkadiusz Lisiecki SSR Monika Cichocka